

11 JULI 2008

Vooral veel Vlaams zelfvertrouwen vereist.

We vieren dit jaar 11 juli in de context van een zware, zelfs existentiële politieke crisis van het Belgisch samenlevingsmodel. Het is frappant hoe verschillend Vlaamse en Franstalige politici en opiniemakers daarop reageren.

Aan Vlaamse kant maakt men zich zorgen over de mogelijke onbestuurbaarheid van het land en maant men de onderhandelaars aan om vooral niet het onredelijke te eisen. Aan Franstalige kant gooit men doodleuk wat olie op het vuur met provocerende voorstellen (annexatie van Vlaamse gemeenten, een 93/7 verdeling van de middelen in Brussel, ...) en putten politici en opiniemakers zich uit in het formuleren van nieuwe scheldnamen voor Vlamingen (autist, negationist, ...).

Aan Vlaamse kant worden voorstellen geformuleerd om de federale overheid financiële ademruimte te bieden en om de gewesten en gemeenschappen te responsabiliseren. Aan Franstalige kant wijst men elke responsabilisering van de deelgebieden af en formuleert men enkel voorstellen om de federale overheid en Vlaanderen financieel leeg te melken ten voordele van Wallonië en de Franse Gemeenschap.

Aan Vlaamse kant blijven ikzelf en vele anderen pleiten voor Brussel als bindmiddel tussen Vlamingen en Franstaligen en voor de uitbouw van een belangengemeenschap tussen Brussel en zowel Vlaanderen als Wallonië. Aan Franstalige kant kiest men voor de éézijdige uitbouw van een Waals-Brusselse federatie en situeert men Brussel exclusief binnen de "Franstalige ruimte".

Een merkwaardige vaststelling dringt zich op: de Vlamingen hebben schrik voor het einde van België; de Franstaligen bereiden er zich op voor. Hoe anders kunnen we de Franstalige obsessie rond een "corridor" tussen Brussel en Wallonië verklaren? Waarom anders de niet-aflatende pogingen om Vlaanderen internationaal te demoniseren?

De Vlaamse Gemeenschap vertegenwoordigt ontegensprekelijk het grootste gewicht binnen België, niet alleen demografisch maar ook sociaal-economisch. Het wordt tijd dat wij een beetje minder complexen ten toon spreiden over ons Vlaming-zijn. Daar hebben we geen taalwetten, -codes of -reglementen voor nodig. Gewoon wat elementair zelfbewustzijn en zelfvertrouwen.

Het is dat wat ik op deze 11 juli 2008 vooral wens voor onze Vlaamse Gemeenschap: zelfbewustzijn, zelfvertrouwen en vooral ook koelbloedigheid. We gaan het hard nodig hebben.

Brigitte Grouwels
Staatssecretaris